

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals 50ubs y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

LO FERRO-CARRIL DE GIBRALTAR.

¿Noveu? are li farè aquest ferro-carril, porque ho tenia massa pesat vosté, haber de entrar lo contrabando ab matxos.

UNA CAMPANADA.

No hant llegit l'última pastoral del Bisbe de Barcelona?

Donchs s'han estalviat mitj' hora de feyna: mitj' hora de esforços per demostrar:

Que l'últim atentat comés contra D. Alfonso, es més que l'acció criminal de un home; es un fet relacionat ab lo que va intentar cometre (per cert per un capellà) contra Isabel segona, y ab los que s'han comés á Fransa, Italia, Alemania, Rusia y altres punts;

Que tots aquests atentats revelan un plan satànic; lo plan de que 'ls tronos rodin per terra, las masses se desbordin, y el crim s'erigisca en poder, perque la terra 's converteixi en un caos sols comparable ab l'infern;

Que tots aquests intents neixen en los clubs ahont s'elaboran las conspiracions contra 'ls tronos, valente del punyal del assessí per acabar ab la vida dels Monarcas;

Que ja fá molt temps que dura aquest estat, que vá comensar quant lo patriarca del protestantisme vá donar lo crit de rebelió contra 'l principi de autoritat proclamant lo lliure exámen;

Que 'l sistema de la nostra civilitació moderna es no sols prescindir de Déu, sino ferli la guerra;

Que per xó odia tot lo que de Déu dimana, y molt especialment als que 'l representan en lo mon, la Religió y los Reys.

Que aquesta persecució s'ha valgut moltes vegadas de artificis, com per exemple fent al reys irresponsables y á las sévas personas inviolables; pero rellevantlos del govern dels seus súbdits, cambiant la justicia de Déu ab lo pacte social, y creant un nou dret que no té més rahò de ser que 'ls capritxos dels homes;

Que mentres los homes polítics se disputan lo poder, la revolució avansa, brotant per tot de la premsa los elements perniciosos, l'intriga, l'insult y la calumnia, que 's manejan á la vista del públich;

Que l'enemich, de la mateixa manera que 's tira sobre 'ls temples, los arruina y degolla als sacerdots, clava 'l punyal homicida al pit dels reys, no sorprenentlos dormint entre la fosca de la nit, si no á la llum del sol, al carrer, y en mitj de las sévas guardias;

Que ja sembla increible que 'ls governs no s'acabin de convence de la necessitat forrosa que hi há de reprimir aquestas masses, de acabar aquestas societats secretas, de posar coto á aquesta premsa y de condemnar aquestas llibertats indiscretíssimas;

Que es precís aplicar la medecina del Cel á las feridas profundas que la civilitació moderna ha obert en nostra infelicíssima societat, ab las peregrinas ideas de la soberanía nacional per crear los poders públics, y 'l sufragi universal, y 'ls plebiscitos, y las anexions y 'ls fets consumats y altres invencions del mateix género;

Que aquest perniciosos principis nos han portat los pronunciaments que se 'n han endut la pau y la seguritat de las Nacions;

Que es precís que 'ls homes fugin, com del veneno que mata, dels espectacles que exaltan las passions: que en las casas no s'admetin folletos y periódichs que sostenen la propaganda del error, ni 's permetin circular pel públich;

Que l'iglesia catòlica, encare que no sembli tenir altre objecte que la salvació eterna de las ánimas, reuneix en sí 'ls millors elements, per constituhir una república perfecta;

Que s'abraza ab los governs no per empobrirlos, sino per aixecarlos, com succehia avants que 'ls Reys marxaven baix los seus auspicis y rebian las sévas benediccions en los seus actes;

Que es indispensable que s'inspirin ab sa celestial doctrina la política, las ciencias, las arts, (alusió á la peluquería catòlica del carrer de Fernando) las familias y 'ls individuos;

Y finalment qu'hem de acudir á la oració y á la penitencia, clavant lo rostru en la pols de la terra, (y sense dir que després nos rentem la cara) fent rogativas, etc., etc., etc.

La pastoral termina aixís:

«Doném á tots nostra benedicció pastoral, en nom del ✠ Pare y del ✠ Fill y del ✠ Esperit Sant. Amen».

Es á dir: lo Sr. Bisbe acaba fent créus; jo acabo fentme'n també; y vos'és de segur se 'n farán aixís que hajan llegit aqu-st petit extracto.

¡Ah! me 'n descuidava: entre mitj diu que 's dirigeix als pobles que componen *nuestro rebaño*.

Francament, es tant estupenda la pastoral, que casi podia prescindir de afirmar que 's dirigia á las ovelas.

No tinch la pretensió ni l'espai sufcient per contestar idea per idea, á un descarregament de cap com aquest.

La pastoral es llarga y complicada; y jo, trist periodista, y com á tal subjecte á la ley de imprenta, avants de dirigir aquella alusió al reys irresponsables é inviolables, pero rellevats del govern del seus súbdits, m'hi hauria mirat dugas vegadas. Desgraciadament no tots som bisbes.

Lo que sí no puch passar en silenci, es que 's confonga ab un miserable assessí als que professem lo noble exercici de la premsa; á las masses del poble; als que defensen la soberanía nacional y 'l sufragi universal, y en una paraula: als que admiran y treballan pel progrès dintre de las societats modernes.

No, Sr. bisbe, no: aixó seria pitjor que si jo, prenent péu del regicidi intentat pel cura Merino, llansés sobre tot lo clero las culpas del regicidi de sotana. Seria pitjor, perque fins are l'Otero Gonzalez no ha dit que fós dels nostres. Si 'u digués seria igual; no dihentho seria pitjor.

De manera, que acusant tant de lleuger, als que sense excitació de ningú, unánimement, han protestat contra intents tant criminals; als que no transijeixen ab lo crim; als que retxassan tota participació moral ab los culpables, no 's fá més que alló que s'atribueix tant injustament á la premsa; no 's fá més que manejar á la vista del públich l'intriga, l'insult, y sobre tot la calumnia.

Es impossible que una persona tant ilustrada com lo bisbe de Barcelona pugua creure lo que diu sobre aquest particular.

Pero ja se vé: estém en un malehit temps utilitari, y 'ls mateixos representants de aquell Déu de pobresa y humilitat, que firman las sévas pastorals dihent: *Dado en nuestro palacio*. etc. etc.; tal vegada no donantse'n compte, no deixan que 's mogui una fulla, sense tractar de treure 'n un benefici.

En Cánovas, prenent péu del conat de regicidi, volia que las minorias tornessin á las Córts, per protestar; lo bisbe de Barcelona, prenent péu del regicidi, voldria que tornessin á las monarquías absolutas, dependents de l'Iglesia y per l'Iglesia aconselladas, ab exclusió de tot element popular; sense premsa que propagui las ideas; sense sufragi que organisi 'ls poders: sense poble qu' en lo govern influeixi; sense aspiracions al dret, al progrès y á la justicia, tals com los entén la civilitació moderna.

Lo bisbe de Barcelona condemna que 'l rey no governi: que siga inviolable é irresponsable; y en cambi desitjaria que 'l rey governés, y que la inviolable é irresponsable fos l'Iglesia.

Afortunadament demana massa de una vegada.

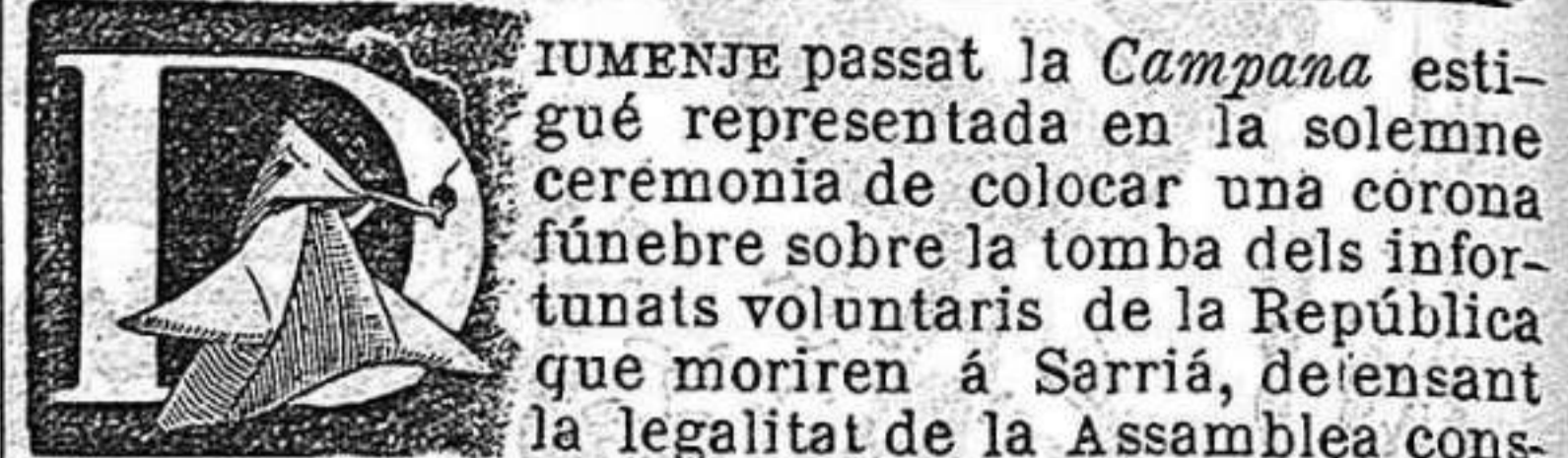
Mon regne no es de aquesta terra vá dir Jesucrist, y molt sentim tenir que recordarlo, nosaltres, humils periodistas, á tot un príncep de l'Iglesia.

Enhorabona que aconselli á las ovelas del seu remat l'oració y la penitencia; enhorabona que 's recomani ficar lo cap dintre de la pols; enhorabona que 's cantin *Te-deums*, y á la missa 's diga l'oració *proquacumque tribulatione*; que 's recitin las lletanias dels Sants y que 's fassan tres dias de rogativas, si vol qu' en fassa tot l'any; tot aixó es molt just. Pero se 'ns figura que per arribar á n' aquestos resultats, no hi havia necessitat d'escorxar á la premsa, de fingir conspiracions que no existeixen, de parlar de clubs que son tancats, de societats secretas que ningú las coneix, de connivencias que no probará 'l bisbe ni 'l sant pare; de l'influencia del protestantisme, sent aixís que á Inglaterra, foc de protestants, no hi ha hagut cap atentat de aquest género; de la soberanía nacional qu' es tant tranquila com respectuosa; del sufragi universal, qu' es la espressió pacífica de la voluntat dels pobles; y sobre tot de que per entre-mitj de la civilitació moderna hi balli Satanás, ab l'intent de convertir lo mon en un verdader infern.

No, no hi havia necessitat de tot aquest aparato, sobre tot, quan en lo fondo no s'hi descubreix altra cosa que una aspiració de domini absolut, indiscutible sobre todas las potentats de la terra, que ó bé nosaltres nos enganyém, ó está molt lluny de las doctrinas de aquell, que á més de dir: *Mon regne no es de aquesta terra*, vá dir també: *Donéu al Cessar lo qu' es del Cessar y á Déu lo qu' es de Déu*.

Vaja, Sr. Bisbe; per aquest camí no convencerá á ningú dels nostres; y 'ls seus, no tenen pás necessitat de que 'ls convenci.

Per aquest camí nosaltres ab la societat moderna, anirém molt endavant y vostés se quedarán tant endarrera, y després no 's queixin si 'ls perdém de vista.—P. K.

¡L'últim passat la Campana esti-

gué representada en la solemne ceremonia de colocar una corona fúnebre sobre la tomba dels infortunats voluntaris de la República que moriren á Sarriá, de'ensant la legalitat de la Assamblea constituyente disolta per en Pavía.

Als valents enterrats en lo cementiri de aquell poble, los hi consagra la *Campana de Gracia* un recort piados.

En Sagasta y en Martinez Campos tenen entrevistas y conferencias.

Y en Martinez Campos diu:—Ansia, noy: vé de pressa: mira que 'n Cánovas caurá de un moment á l'altre y hém de estar previnguts.

¡Lo que son las cosas! * * *
Quan en Martinez Campos vá anarse'n á Sagunto, governava en Sagasta.

Quan en Martinez Campos vá ser á Sagunto, en Sagasta vá caure.

Han pasat quatre anys: are tots dos s'ajudan per muntar al candelero!

¡Semblan gitanos!

—La república es á terra, diuhen los reaccionaris francesos.

¿No saben perquè?

Es molt senzill, perque 'l nou ministeri fá un balde general de empleats trayent á tots los que son hostils á la república; á tots los que prevalentes del puesto que ocupavan, feyan la guerra al govern de la república ó 'l desacreditavan, cumplint malament lo seu càrrech.

—¡La república es á terra!

Y aixó ho diuhen molt sérios, y en lo moment de caure. ¡Es estrany, que tot justament are que cauhen, comensin á pendre tant interés per la República!

No perque un art siga senzill se rebaixa un'artista cultivantlo.

Lo Sr. D. Joseph Masriera que'ns ha fet coneixre tant ricas y preciosas joyas en los aparadors de sa botiga; y tant rics y preciosos paisatjes en las botigas de'n Parés y de'n Vidal, are últimament ha donat á llum un álbun de xifras enllassadas, comprénent todas las lletras, que no han vist una cosa més primorosa, de més bon gust, més elegant y més artística.

La litografía de'n Gual s'hi ha lluhit fent un tiratge que 's recomana per la seva limpiesa.

Segons un article que publica *La Gaceta*, lo govern demana 65 mil homes per la próxima quinta.

Tirém comptes: lo servey dura quatre anys: de manera que multiplicats per quatre, donan un exércit actiu de 260 mil homes.

Sr. Ministre de la Guerra: ¿Ahónt son aquestos 260 mil homes?

Los menos en forma de sanch van entrar en caixa; y 'ls més en forma de diners van entrar en la caixa de redencions y enganxes.

¿Per qué en lloch dels que 's redimeixen no 's buscan substituents?

O 'ls 65 mil homes son necessaris, ó no 'u son: si no 'u son ¿perqué 'ls demanan? y si 'u son ¿perqué s'admet la redenció y no 's buscan substituents?

Lo govern, suposant que la meytat dels 65 mil homes se redimeixin, obté una suma r dona de 13 milions de duros. Suma quantiosa arrancada al petit comers, á la petita industria, á las modestas economías de las familias que no son ricas.

Aixó ja no es una quinta, sino una quinta y una contribució; pero una contribució injusta y ruïnosa.

Ruïnosa perque es la ruina de moltes familias; injusta, perque todas las contribucions son proporcionals á la riquesa de cada hù, y en aquesta la mateixa quota pagan los milionaris, que 'ls que no tenen més que 'l seu treball per viure.

La *Gaceta* proposa un remey, y es que tothom vaja á servir.

¿No demana 'l govern 65 mil homes? Donchs tots 65 mil que 's presentin, res de redenció.

Llavors com que 'l govern no 'ls podrá mante-

nir, un' altr' any no demanarà més que 'ls homes que necessiti.

La qüestió de la presidència del Congrés, donarà joch.

En primer lloch per cubri-la 's presenten tres ó quatre individus; y si 's cubreix ab en Torenó ó ab en Romero, per cubrir lo ministeri vacant, se 'n presenten déu ó dotze.

Y després que digan que 'l partit lliberal conservador no té homes!...
Molta gent y pochs personatjes.

Un párrafo que traduheixo literalment de *La Epoca*. ¿No sent Sr. fiscal de imprenta? Lo traduheixo literalment de *La Epoca*.

La Epoca fent un extracto de lo que ha dit la premsa estrangera, sobre 'l conat de regicidi, diu literalment:

«Le Mot d'ordre que are navega casi en las mateixas ayguas, aixó es: en la política de Gambetta— diu que 'ls regicidas contemporaneos tant de Russia y Prussia, com d'Italia y Espanya son poch... *afortunats*; que 'ls regicidis de aquest temps, si no son comedias, son per lo ménos molt útils pels monarcas, y que, en fi, 'ls reys no tenen més alternativa que la de abdicació y suprimirse á sí mateixos, si volen suprimir los regicidis. Anyadeix que si no volen morir com en Prim, necessitan deixar la corona com D. Amadeo de S. boyá.»

Doném las gracias á *La Epoca*, perque nos ha permès transcriure aquestas ratllas.

La Gaceta Universal, periódich que canta á compte de 'n Martínez Campos, al donar noticia de que van ser rellevats dels càrrechs que desempeyavan los generals D. Lluís Daban y D. Antoni Ortiz, y 'ls brigadiers Salcedo, Fuentes y García Reboredo, diu lo següent:

«Tots aquests senyors son amichs del general Martínez Campos.»

Y nosaltres dihem:
«Per xò mateix.»

Vinticinch ó trenta mil marruecos demanan fer-se espanyols.

¡Pobre gent! Demanan fer-se espanyols governant en Cánovas!...

A la frase de Lluís XIV: «Ja no hi ha Pirineus» hem de respondre ab un'altra: «Ja no hi ha estret.»
¿Es que 'ls moros s' han fet espanyols, ó que 'ls espanyols nos hem fet marruecos?
Una mica de cada cosa.

A las miserias causadas per la falta de feynas, se n' hi agrega un'altra: al hospital no hi ha prou llits, y ja molts malalts que 'u necessitan no poden entrarhi.

Aixó no s' havia vist may sino are, que *por todas partes brotan gérmenes de prosperidad*.

¿Y qué fá l' Ajuntament? Nombra una comissió, y demana qui té local per deixar. Y mentres se busca local y la comissió discuteix, los malalts se moren.

Si jo fós arcalde, me 'ls ficaria dintre del despaig.

LO DIA DELS REYS.

—Los reys han vingut per casa.
—¡Ay, ay! Sí? ¿Qué t' han portat?
—Uy! Que se 'jo quantas cosas!
Lo balcó tot plé.
—¡Salau!
Mira; adins de la sabata
Qu' abhi vespre hi vaig posar
¿May dirias que hi havia?
Un bisbe parant la má.
—Y res més?

—Si home; espera.
Si encar no so á la mey'at.
M' han dut turrans *Malaguenyos*
Dels que ja 's van acabant,
Un feix de plantas silvestres
Romanis y húsars en gran;
M' han dat un ninot de palla
Bèn vestit de general
Ab tres més, que dantlos corda
Fan passarlo de ma en ma;
Una Bòta esgabellada
Plena de negrets esclaus;
Un ministre fent rasesas,
Un congrés sens diputats,
Unas n-ulas més rebonas
Que miradas de fiscal;
Una hermosa Font-rodona...

—¿Plena d' aigua?

—No: Champany.

Un manteu y una xarrasca,
(Las millors armas d' enguany)
Y un gos remenant la cua
Mullant á un municipal,
Esperant... que donguin bolas.
Aixó m' ha dut lo rey blanch.
Lo ros, m' ha portat un mestre
Que m' ensenyi á no menjar,
Y molt carbó lo rey negre.
(Si es conser·ador; Es clar!)
Es á dir noy que... demana...
Tot lo que vulgas ¡la mar!
—Ja pots estar content, vaijal!
—Del carbó? Jo 'n crech. ¡Y tant!
—No home; de las joguinas.
—Ah bè; d' aixó 'no 'n dich mal.
—Si ni sabrás abont posarlas.
¡Ma noy; quins tips de jugar!
No tens mala gresca armada;
Ja podrem riure tot l' any!

SASAC.

Montagut, poble de la vora de Castellfollit y Tortellá, hi ha uns missionistas que per fer més atractivas las tres prédicas diarias, avants d' entrar á la part sèria, de primer fan una mica de brometa.

Perque 's formin una idea dels xistes que 's tiran desde la trona, escoltin al nostre corresponçal:

«Figuris que l' altre dia un vá dir que á Mallorca s' hi fan uns rehims tant grossos, que en una casa de cinch individus varen posar aixeta á un grá, y varen heure'n ví tots cinch una senmana.»

»Després també digué que hi ha havia uns melons tant grossos, que vuit homes tractavan de fer un pou á un d'ells, y tots vuit ja eran dintre del forat del pou treballant, y encara no arribaren á las llavors.»

¿Qué tal?

Los crachs d' aquell poble riuen y no s' ho creuen.

Després los parlan 'del cel y del infern. ¿S' ho creuen també?

A mí 'm sembla que per combregar ab rodas de molí, encare que pagesos tenen la boca massa xica.

S' anuncia que 'l ministre de Hisenda Sr. Orovio está á punt de fer una nova operació.
Operació de Orovio equival á operació de cirugia.
Sangria segura.

L' Arcalde de un poble de Vitoria ha prohibit que 's ballés lo waltz en sos dominis.

¿Perqué?
¡Qui sab! Potser aquest arcalde es un acérrim partidari dels chótis. Válgam Déu ¡quí las enten aquestas misteriosas inteligencias conservadoras!..

A Castell d' Aro l' arcalde [ho arregla d' altre manera.

Lo dia que á l' iglesia hi há alguna funció, priva als joves de fer ball de tarde. Lo dia de la festa major los obliga á fer tocar la música á l' iglesia so pena de no ballar en tots los dias. Y portant la seva intervenció fins al extrem are 'ls ha obligat á ballar tres mesos en una mateixa sala ó á no ballar, y als propietaris de las salas á arrendarlas per dit temps ó á tancarlas.

Los arcaldes conservadors son aixís, governan los pobles y 'ls fan ballar com volen.

A últims de la senmana passada vá arribar lo correu de Cuba.

Ja saben si aquí vá ser mal rebuda la pujada de'n Cánovas: donchs á Cuba encare més.

Naturalment, com que viuen tant lluny encare 'l poden veure menos que nosaltres.

A Cuba no té un sol partidari.

Desde 'ls periódichs liberals, com *Lo Tribuno*, als conservadors com *El Diario de la Marina*, tots l' hi cantan la cartilla.

¿No venhen? Aquí á Espanya som diferents.
Aquí, tots l' hi cantém las absoltas.

Hi vist una novela que acaba de sortir ab lo títol de *las Extraviadas*.

Me sembla que si 'n demano que me 'n envihin un parell d' exemplars per correu, aquestas novelas serán *extraviadas* de noms y de fets.

El Tribuno, periódich de Madrid ha sigut suprimit.

En poch temps ha tingut sis denuncias.

Sis cullidas de sis toros procedents de la ganaderia de Melendo.

¡Corrida complerta! Are no falta sino que 'ls canovistas demanin toro de gracia!

A Calella dias endarrera van desapareixe dos campanas del campanar.

Y diuen que si 'l rector...
Vaja Sr. rector de Calella: miri que las campanas del campanar no son com las de Gracia.

Surt en un teatro un baritono dolent á cantar lo *Barbero*. Ho fá tant mal que l' hi pegan una xiulada.

Y ell al ficarse entre bastidors, sense inmutarse lo més mínim, exclama:

—Vaja, no hauria dit may que á n' aquest teatro no 'ls agradés la música de Rossini.

Apliquin lo qüento als gobernas liberals que 'u fan malament.

Los principissen bons; pero l' execució es dolenta.
Lo mateix la música del *Barbero*, es magnífica; pero mal cantada.

Un recort de primer d' any.

Una dona que cada dia reb una pallisa, al seu marit:

«Vaja Andréu, any nou, vida nova. Desde are es precis que cambiis de vida: ja veus que aixís no podem anar.

Lo marit:
«Tens molta rahó Pauleta: any nou vida nova.

L' any passat te pegava ab la má dreta; aquest any te pegaré ab l' esquerra.

Las minorias no tornan al Congrés.

Y 'ls periódichs ministerials diuen: ¡Aixó ray declararem vacants los districtes.

Vé 'l govern y no s' atreueix á declarals'hi.

¡Pobre govern! Es com aquells paralítichs: poden tenirse drets, pero per mica que 's bellugnin, ¡pataplat! ja son á terra.

Un periódich diu que l' administració pública no anirà bé fins que 's declarin los empleats inamovibles.

Ja 'm sembla que sento al Sr. Orovio, dihent:

—Conformes: que sigan inamovibles los empleats; pero comensant pels ministres.

Com per exemple, jo.

L' home que s' ofega diuen que s' agafa ab una barra ruenta.

En Cánovas l' altre dia, sense com vá ni com esta vá comensar á dirigir piropos als moderats.

¿Ho senten? A n' aquells moderats, morts ja fá tant temps, als quals vá extendre'ls l' óbit lo conde de Torenó.

Aixó vol dir qu' en Cánovas ja 's considera home mort y busca las sévas amistats al cementiri.

Torna á agitarse á Fransa l' idea de desterrar al príncep Plou-plou, per bon nom Jeroni Napoleon.

Alguns suposan qu' es un perill per la tranquil·litat pública; y altres pel contrari, afirman qu' es menester no aixecarlo sobre 'l pedestal sempre simpátich de las persecucions.

«Es precis deixar-lo: diu un eminent escriptor: que s' estiga á Fransa. No moventse d' aquí sempre succehirá que 'l país dirá: «Com més de aprop te veig, més m' estimo qualsevol altra cosa.»

Recordant lo trist paper que á la guerra de Crimea vá fer aquest pretendent al cetro del imperi, diu un periódich satírich:

«Encare que 'l coronessin emperador, no hi hauria cap perill.

¿No saben perquè?
»Perque al sentir las canonadas de las salvas, desapareixeria. L' estrépit del canó es lo soroll que més l' incomoda.»

En un poble del Plá del Llobregat estava oint missa ab tota devoció un home que per renom l' hi deuen lo Pare Etern.

Lo Pare Etern tenia fret y estava embolicat ab la manta.

Y 'l rector, sense considerar que l' iglesia es fre, da perque 'ls vidres dels ventanals estan romputs.

y donan pás á un griso que fá petar de dents, á em-pentas y ab paraulas molt fortas vá treure'l del temple.

¡Quin clerol! Un clero capás de treure 'l Pare Etern de l' iglesial

A Rusia continuan las presons, las detencions y las remesas á la Siberia.

Francament, me sembla que aviat no hi haurá un rus per abrigarse.

Jo, govern rus, avans de *detenir* á tothom, me detindria en aquest camí tant perillós.

Siquiera perque no diguesin que també 'l govern practica 'l nihilisme.

A Fransa ja tenim nou ministeri presidit per M. Freycinet.

Y 'ls reaccionaris li tiran ab bala roja, y la República tant tranquilla.

Un borratxo vá arribar un dia tambalejantse al arch de l' Estrella.

No podent pasar, vá dir:—Ola, tú 'm detens, pues ja veurás.

Y arremangantse, vinga fer esforços per tirar l' arch á terra, fins que vá caure anonadat.

Lo mateix los hi fasa als reaccionaris francesos. Cegos de pasiò contra la república, tractan de derribarla; però 'ls seus esforços s' estrellan contra la ferma de las institucions.

Fins que caurán anonadats com lo borratxo del quento.

La Societat arqueològica barcelonesa ha obert una exposició de grabats de autors espanyols.

Mes de dos cents noms de grabadors, alguns d'ells desconeguts, figuran en la magnífica colecció.

Y á pesar de tot, entre mitj de tants autors de grabats n' hi trobo á faltar un, qu' es lo qui n' ha fet mes.

¿Saben quí es? La verola.

Han endevinat tolas las solucions los ciutadans Pica Pinjons, Ninch Nanch y Altibaix Gros y prim; 7 Resalau, 6 Pepe Olano, Glapat, Guapo y Noy de Sucre; 5 Garrell y Garrofa y Gira Missals; 3 Botina y Companys; 2 Pardalet y 1 no més J. S. O. (Un soldado.)

XARADAS.

I.
Si 't dos prima lo gipó
tú cridas més que un dimoni
y 'm fas prima tres depressa
per por del oncle Celoni.
Voldria sè á la dos tersa
ahont no hi vingues ningú
puig fins lo tot me fa nosa
quant estich parlant ab tú.

C. Loñip.

II.
Un dos (al revés) arcalde
de la població de hu tres
contra Don tot, qu' are ho es,
fa passos, pero es en balde.

PAU SALA.

ANAGRAMA.

—Fila noy, deya una vella
una nit al seu heréu
qu' estava ab las mans plegadas!
y jo 'hi diguí també
—Vaja tot brillo, depressa...
¡Oh Tot per la mort de Déu!
Tot aquest favor á l' ávia
y tot en aquell moment.

M. R.

ENDAVINALLA.

Mascle, mato aquell qui toco
femella, la llum escampo
Mascle, per matá 'm carregan
y femella trasso rasgos
Vés si 'u trobas: per quartels
y estudis vés á buscarho.

PICA PINJONS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	—Nom de dona.
		3	4	5	6	—Un animal
		3	4	1	2	—Una fruyta
1	2	3	4	5	—Nòm d' home	
		1	4	3	2	—Una ciutat
		2	1	6	3	—Un metall

E. SNOONAS.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Substituir los pichs ab números que sumats vertical y horizontalment donguin 44.

MIQUEL A. DE REUS.

TRENCA-CLOSCAS.

Dolores, Adela, Ursula, Elisa, Rosa, Petra, Inés, Gracia, Camila.
Ab las primeras lletras formar lo nom d' un poble de Catalunya.

J. ARDERIV.

GEROGLÍFICH.

M O N
C H I I C H I
C
F a D
R I

FLUVIOLES.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pica pinjons, Pau Sala, Gira-missals, Morolobocogof y Resalau.

Las demes que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envien los Ciutadans Ninch Nanch, Pa y Naps, Sirmondí, Ballester, Pepet Lano, J. M. P., Salut y Peias, Estudiant Farragón y Blay Blanch:

Ciudadá Cor de Xabega: Lo sonet es molt groller, per mes que 'l pensament general pugá anar.—Pardalet: Insertarem la conversa.—Garrell y Garrofa: id. logogrifo numérich y trenca-closcas.—Noy de sucre: Hi anirà 'l trenca-caps.—Morolobocogof: Gracias per la remesa: Tota ella es aprofitable.—Diamant: Lo de la pesseta ho preguntarem; pero com qu' es una cosa agena al nostre encàrrech, seria millor que un moment que tingues, passés per la botiga de 'n Lope y allí s' entendrian: la conversa, per mes que siga veritat, com suposa té poch interés, y encasas condicions literarias: no obstant hi ha un xiste que ab lo seu permís 'l aprofitarem.—Pere Ventura J. Insertarem trenca-closcas y conversa.—A. Huguet: Un gerooglífich es arreglable.—Dos felissos: Hi anirán alguns epigramas y un quento.—Sr. Don J. A. M. Sabadell: Ningú com nosaltres voldria entrar en aquest assumpto, per motius que ja compendrà; pero 'ns sembla qu' es de índole particular, y que ha fet molt santament confiant lo al jutje. Quan hi haja sentència 'ns té á la seva disposició.—Blay Blanch: Publicarem un epigrama.—M. J. San Boy: Ab molt gust lo complauriam, si 'l curt espay de la Campana 'ns permetés tocar certs assumptos que si tenen molt interés al seu poble, no 'n tenen en lloch més.—S. Gomila: Repassi 'l sonet y hi trobará algun vers mal acentuat: l' altre poesia esta ben versificada, y 'l insertaríam si tinguessem espay: aixó vol dir que queda vosté en llibertat complerta. Envíhi que no siga polítich per 'l Esquella y 'l podrém complaure mes facilment.—Suscriptor vell Gracia: Lo que 'ns comunica es grave y necessitám una firma coneguda que 'n respongui.—E. R. Castellfullit: Queda coneguda.—J. D. Llinás: Ja es bastant picaresco lo que 'ns diu; pero no 'n trobem prou grave per ferli carrechs.—F. G. Sant Felix Queda complascut.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fias guisats per las cuínegas.

Gran asurtit per tots los gustos y tolas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de tolas classes y preus baratissims, desde 2 rals fins á 48. Tot aixó ho trobarás en lallibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure'ls y se convencerán que no exagerém.

VENTA AL POR MAJOR Y MENOR. Als corresponssals s' otorgan grans rebaixas

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE LA SENMANA.—¿Qu' ha de durar gayre?

Vaja Antonet demana perdó á n' aquells nens ó sino la mamá t' farà cracrach.